

Описаніе.

1. Развалины на Прѣсл. вѣ.

Пълный мѣсяць, кой-то ся виждаше като да е насытенъ отъ ношно-то си грѣяне, отходяше трѣптишкомъ да ся скрие задъ старѣ-тѣ плавинѣ ; слънце-то ся виждаше по сыне-небе върхъ брѣгове-ты на рѣкѣ Камчиѣ ; небе-то бѣше чисто и ясно, въздухъ-тъ утаенъ и хладенъ още отъ ношъ-тѣ ; сичкы-ты растенія по земѣ-тѣ ся глѣдахъ като да ся развеселяватъ прѣдъ слънчевы-ты зари, кой-то оживотворявахъ листове-ты натопены отъ хладиѣ-тѣ росѣ ; едно дълбоко мълченіе владѣше надъ пустыниѣ-тѣ ; само по нѣкой пѣть ся чувахъ сладкы-ты църтенія на птичета. Тѣя пусти мѣста, тая тиха и благопріятна зоря, това великолѣпно позорище, впечатлѣвахъ на ума ми нѣкой си народни мысли. Изглѣдъ-тъ на единъ о-пустялъ столницъ, наумяване-то на прѣминулы-ты врѣмена, сравненіе-то на сегашне-то състояніе, сичко това ми повдигна сърдце-то съ высокы размышленія. Азъ ся въспрѣхъ при единъ отъ развалины-ты стѣны на царскыя дворъ, дѣто си турихъ лактя, и съсь главѣ подпирѣхъ на рѣкѣ си, размышлявахъ въ себе и глѣдахъ, ту пустыниѣ-тѣ ту си закрѣпяхъ поглѣда на разваленны-ты крѣпости и стѣны, и, тѣй да кажѣ, оставяхъ ся въ едно